

Nacht van zaterdag op zondag

Elektronische arpeggio's doorsneden de stilte. Op de tast reikte Chantal naar het nachtkastje. Waarom had ze in godsnaam haar mobiel meegenomen naar de slaapkamer? Terwijl haar duim twijfelde tussen het groene en rode knopje, leken de irritante muziekloopjes steeds luider te worden.

'*Allô?*'

'Chantal...?'

Aan de andere kant van de lijn was een vrouwenstem te horen.

'*Oui?*'

'Chantal...?' De vrouw leek te huilen. 'Ben jij dat?'

Het duurde even voor Chantal zich realiseerde dat de vrouw Nederlands had gesproken. 'Ja?' schakelde ze onmiddellijk om. 'Met wie spreek ik?'

'Met Naomi.'

'Naomi?'

'Naomi Eggers.'

Ze knipte het licht aan en leunde tegen de kussens. Terwijl Poes haar vanaf het voeteneind van het bed een verstoorde blik toewierp, doorliep Chantal in gedachten haar adressenbestand. De enige Naomi die ze kon bedenken, was iemand met wie ze meer dan tien jaar geleden in Utrecht had gestudeerd. 'Toch niet van de School voor Journalistiek?'

'Ja.'

Mijn god, natuurlijk. Chantal zag haar meteen voor zich. Naomi

Eggers. Blond, zo blond dat het bijna pijn aan de ogen deed. Het mooiste meisje van de klas, nee, van de hele school. Zodra Naomi ergens haar opwachting maakte, begonnen mannen zich te gedragen als opgewonden reuen. Ze wilde bij de televisie. Een eigen talkshow, nationale bekendheid.

‘Chantal... je moet me helpen.’

Het klonk als typisch Naomi. Chantal herinnerde zich een meisje dat het volstrekt normaal vond dat er altijd mensen – meestal mannen – klaarstonden om te helpen.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ze na een korte aarzeling.

‘Ik geloof dat hij dood is.’

Ze zat rechtop, klaarwakker. ‘Wie is dood?’

‘Een man.’ Naomi maakte piepgeluiden alsof ze hyperventileerde. ‘In een groot wit huis.’

‘Heb je iemand vermoord?’

‘Néé!’

Op de achtergrond was verkeer te horen.

‘Waar ben je?’ vroeg Chantal.

‘In Parijs.’

‘Wáár in Parijs?’

‘Ik weet het niet.’ Het piepen ging over in huilen.

‘En waar staat dat witte huis?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Heb je een adres, een straat?’

‘Toen ik zag dat hij dood was, ben ik meteen weggerend.’

‘Dus je hebt geen alarmnummer gebeld?’

‘Wat voor alarmnummer?’

Chantal zuchtte wanhopig. ‘Politie, ambulance. Heb je helemaal niemand gewaarschuwd?’

‘Eh... nee.’

‘En in dat huis waar die man ligt... is daar misschien iemand die kan helpen of kan kijken of die man echt dood is.’

‘Hij is dóód!’

Na Naomi’s jankuithaal zwollen de verkeersgeluiden weer aan. Autobanden zoevend over het asfalt.

‘Waar ben je nu?’ probeerde Chantal opnieuw. ‘Zie je ergens een straatnaambord of een bekend gebouw?’

‘Aan de overkant is een hotel.’

‘Ja...?’

‘Hotel Lexia.’

De naam deed geen belletje rinkelen. ‘Denk je dat je dat witte huis kunt terugvinden?’

‘Nee!’

Er viel een stilte.

De laatste keer dat ze Naomi had gezien, had móéten zien, was bij de diploma-uitreiking geweest. Het vooruitzicht om haar studiegenootje zoveel jaar later weer te ontmoeten was weinig aantrekkelijk. Aan de andere kant: ergens lag een dode man, als hij écht dood was. Misschien viel er nog een leven te redden. Maar niet met een hysterische Naomi aan de andere kant van de lijn.

‘Heb je geld bij je?’ vroeg Chantal.

‘Ja.’

‘Neem een taxi en kom naar mij toe. Ik woon in de rue Pavée.’ Ze spelde de straatnaam en gaf het huisnummer. ‘Kun je dat herhalen?’

Naomi slaagde erin het adres zonder fouten te herhalen.

‘Het is in het vierde,’ zei Chantal.

‘Het vierde?’

‘Het vierde arrondissement.’ *Trut*. ‘Heb je dat?’

Poes had het bed inmiddels verlaten, op zoek naar een rustiger heenkomen.

De avond tevoren

Gele gordijnen, een oranje vloerkleed en een knalrode L-vormige bank die uitkeek op het dakterras. Behalve de krabsporen van Poes op de armleuning van de bank, zag de woonkamer er precies uit zoals Chantal zich had voorgesteld. Modern, licht, opgewekt. Net zoals de rest van het appartement. De keuken, de badkamer, de twee slaapkamers. Bij oma was het altijd donker geweest. Nauwelijks lampen aan, de gordijnen vaak halfgesloten, de openslaande deuren naar het dakterras altijd dicht. Na de dood van opa was oma verhuisd naar de rue Pavée. Een nieuwe woning, zonder herinneringen, en met een lift waardoor ze eindelijk van die ellendige trappen af was. Ze liet haar boodschappen bezorgen, pedicure en kapster kwamen aan huis. Ze zat in haar fauteuil bij het raam, rookte haar sigaretten, luisterde naar de radio of herlas Dumas, Hugo en andere favoriete auteurs, en wachtte op wat ging komen.

Toch was oma allesbehalve somber. Ze was hartelijker geworden, opener, alsof er met het vertrek uit de echtelijke villa een last van haar schouders was gevallen. Ze vond het leuk om over politiek te praten, waarbij ze op haar oude dag steeds linkser werd, steeds ongeduldiger met niet-deugende en zelfingenomen politici. Op de radiocarrière van haar kleindochter was ze apetrots. Ze miste geen enkele uitzending en had vanzelfsprekend ook daar weer een mening over. Niet over Chantal, maar over de interviewgasten, en wat voor onzin die allemaal uitkraamden. Wanneer Chantal haar oma bezocht, bespraken ze altijd eerst de actualiteit. Daarna ging het gesprek meestal over vroeger, over de doden, over Jacqueline,

Chantals moeder, die veel te vroeg was overleden, nog vóór opa. Misschien was dat wel de belangrijkste reden om oma ten minste één keer per week te bezoeken, bedacht Chantal. Een kans om de vragen te stellen die Hotze, haar vader, uit de weg ging omdat hij nog steeds niet over het verlies van zijn vrouw heen was en iedere gedachte aan vroeger hem terugwierp in zijn zoveelste sombere bui.

Chantals verhuizing naar de Limousin, vier jaar geleden, had een abrupt einde aan de wekelijkse bezoekjes gemaakt. In plaats daarvan belden ze, maar de toenemende slechthorendheid van haar oma maakte een goed gesprek steeds moeilijker. Wanneer ze in Parijs was, deed Chantal haar best altijd even bij oma langs te gaan. Het laatste bezoek dateerde van september verleden jaar. Drie maanden later, op een droge zonnige decemberdag, overleed oma even plotseling als onverwacht. De loopjongen van de kruidenier, die een sleutel van de woning had, trof haar dood in haar fauteuil aan, de radio knetterhard op France Inter.

Dat Chantal tot enige erfgenaam was benoemd, leidde tot de eerste shock. De tweede kwam toen de notaris een overzicht van de nalatenschap gaf. Op oma's bankrekening stond twintigmaal meer dan nodig was om de successierechten te betalen. Maar de grootste verrassing was dat Chantal niet alleen een appartement maar een heel pand erfde, met een huuropbrengst waarvan vier modale huishoudens een jaar konden leven. Naast lusten bestonden er uiteraard ook lasten, legde de notaris uit. Torenhoge Parijse onroerendgoedbelasting, onderhoudscontracten voor lift en centrale verwarming. Over alles moest administratie worden gevoerd. Aan de gretige blik waarmee hij zijn diensten aanbood, begreep Chantal pas hoeveel geld ze plotseling had. Ze was rijk, niet superrijk, maar als ze geen rare dingen deed, hoefde ze de rest van haar leven niet meer te werken. De situatie was verwarrend. Natuurlijk bleef ze werken. Eens journalist, altijd journalist. Maar het geld en een woning van bijna honderd vierkante meter in Parijs boden ongekende kansen. Ze hoefde haar huis in Monteil niet op te geven. Ze kon het beste van twee combineren. Een vakantiehuis op het plat-

teland en een woning in de stad. En ze kon gaan freelancen. De functie van hoofdredacteur had ze nooit geambieerd. Ze had de baan geaccepteerd omdat men haar gevraagd had en omdat iemand het moest doen. De laatste anderhalf jaar had ze voornamelijk achter een bureau gezeten en mensen aangestuurd. Ze kon weer gewoon journalist worden. Verhalen maken, dingen uitzoeken.

In januari zei ze haar baan bij Radio Limousin Populaire op en begin maart verhuisde ze naar Parijs. De eerste week gebruikte ze om een rondje te maken langs France Inter, RTL, de nieuwe internetkrant Vox en al die andere redacties om te vertellen dat ze weer in Parijs woonde en beschikbaar was. In afwachting van de eerste opdrachten stortte ze zich op het appartement. Het strippen van het bruine behang, het verven van de door de nicotine aangeslagen plafonds. Wit, kraakwit. Ze liet een nieuwe keuken installeren en een nieuwe badkamer met haar eerste eigen ligbad. Het donkere parket verdween onder een laag prettig verende witte kurktegels. Een kattenluikje voor Poes naar het dakterras. Een olijfboompje, een oleander en een krabpaal, die er nog steeds uitzag als nieuw. Teakhouten tuinstoelen, een eettafel, een parasol. Gordijnen, meubels, kasten, een bed. Een nieuwe inrichting, een nieuwe start. Van oma's spulletjes behield Chantal de boeken, de spiegel met de bladgouden lijst en het antieke kastje met kristallen glazen. Ook het naambordje bij de ingang liet ze hangen. Uit respect en dankbaarheid voor wat haar in de schoot was geworpen, bevestigde ze haar eigen naam met doorzichtig plakband naast het aluminium plaatje met 'Anni Morelle'.

Chantal keek op haar horloge. Om 18.07 uur kwam de trein uit Limoges op Gare d'Austerlitz aan. Daarna was het een klein stukje met de metro en een paar minuten lopen. Evelyne kon ieder moment arriveren. Na een laatste blik op de woonkamer liep Chantal naar de gastenslaapkamer en legde het in cadeaupapier verpakte T-shirt onder het laken. Ze controleerde de badkamer. Toilet, wastafel, ligbad. Alles zag er onberispelijk uit. Ze was opgewonden, merkte ze. Sinds een maand verscheen bij Vox een serie artikelen

van haar hand. Interviews met mensen die de studentenopstand van 1968 hadden meegemaakt en nu, zoveel jaar later, de balans opmaakten van wat er van de idealen van destijds was terechtgekomen. Vanmiddag had een uitgever gebeld en gevraagd of ze genoeg materiaal had om er een boek van te maken. Ze hoefde niet meteen ja te zeggen. Na de zomervakantie zou hij contact met haar opnemen. Ze was zo opgetogen geweest dat ze Evelyne meteen had willen bellen, maar had vervolgens besloten om met het grote nieuws te wachten tot haar vriendin er zou zijn.

De bel ging, waarna Poes het dakterras op schoot. Chantal haastte zich naar het halletje en drukte op het knopje voor de straatdeur.

‘Hoe-oe!’ klonk het beneden in het trappenhuis.

‘Hoi!’ riep ze terug.

Piepend en krakend werkte de lift zich naar boven om met een schokje op de vijfde verdieping tot stilstand te komen. De deur schoof open.

Evelyne droeg witte gymschoentjes en een witte katoenen zomerjurk. Op haar schouders parelden zweetdruppeltjes. Er volgde een hartelijke omhelzing.

‘Hoe was je reis?’ vroeg Chantal terwijl ze de koffer en weekendtas overnam.

‘Prima.’ Evelyne knoopte het sjaaltje los waarmee ze haar haren had opgebonden. ‘Behalve dat de airco in de trein het niet deed. Bspottelijk. En in Parijs is het nog warmer dan bij ons,’ voegde ze er puffend aan toe.

‘Weet je het wel zeker?’

‘Wat?’

‘Dat je hier je zomervakantie wilt doorbrengen?’

‘Heel zeker.’

Chantal moest glimlachen. Evelyne was een echt stadsmens. Drukte, verkeer, lawaai, mensen. Hoe meer hoe beter. Ze had nooit begrepen dat Chantal vier jaar lang tussen de koeien had gewoond in een gat met vijf huizen. Evelyne was de eerste die had gezegd dat Chantal haar baan bij RLP moest opzeggen. Natuurlijk vond ze het jammer om haar beste collega te verliezen, maar ze zouden

vriendinnen blijven. Bovendien had ze niets tegen een logeeradresje in Parijs.

Ze liepen de woonkamer binnen. Poes had Evelyne's stem herkend en wierp zich met een serie kopjes tegen haar blote benen aan.

'Nieuwe laptop?' Terwijl Evelyne bukte om de kater aan te halen, was de MacBook Air op de rookglazen tafel haar niet ontgaan.

'Ja.'

'Mooi.' Evelyne, die Chantals financiële mogelijkheden kende, toonde geen spoor van jaloezie.

'Glaasje?'

'Altijd, maar eh...'. Ze wierp een bezorgde blik op haar horloge. 'Ik heb om zeven uur een tafel gereserveerd bij Le Bistro de la Place.'

Dat Chantal die avond in haar favoriete buurtrestaurant was uitgenodigd, wist ze, maar het vroege tijdstip verbaasde haar.

'En ik wil me eerst nog even opfrissen,' klonk het gehaast.

'Ga je gang,' zei Chantal wijzend naar de badkamer.

'En daarna moet ik je iets vertellen,' voegde Evelyne er met een raadselachtige glimlach aan toe.

'Wat dan?'

'Een verrassing.'

'Ik heb ook een verrassing voor jou.'

'Een nieuwe vriend?'

'Zoiets.' Lachend duwde Chantal haar vriendin de badkamer in.

Naomi staat voor de spiegel. Haar huid glanst. Haar kapsel zit nog net zo quasi-nonchalant als vanochtend. Ze recht haar rug. Graag zou ze een paar centimeter langer willen zijn, maar dat wordt weer gecompenseerd door een figuur waar een hoop vrouwen een moord voor zouden doen. Ze brengt haar gezicht tot vlak bij de spiegel. Haar make-up is nog steeds perfect, ondanks de

hitte en twaalf uur in touw zijn. Ze kijkt zichzelf in de ogen. Sommige collega's vinden dat ze arrogant kijkt. Zelf houdt ze het op gereserveerd. Een koele schoonheid, zoals iemand haar ooit omschreef.

Ze loopt naar het hotelkamerraam en kijkt naar buiten. Huizen, daken, zover het oog reikt. Tussen de gebouwen ziet ze een streepje van de Seine. Blauwgrijs. Net zoals de lucht. Boven Parijs hangt een grauwsluier die de warmte als een deken vasthoudt. Geen zuchtje wind. Ze wist niet dat het er in juli zo warm kon zijn. Ze denkt aan de Amerikaanse toeristen aan de voet van de Eiffeltoren, hun verhitte koppen, de opluchting als de airconditioned touringcar voorrijdt en iedereen weer mag instappen. *Paris in three days*. Gekkenwerk. Zelf heeft ze maar een paar dagen meer. Zeven, om precies te zijn. Toen haar chef haar voor de Parijs-special vroeg, was ze zo verrast dat ze onmiddellijk toehapte, zonder over de consequenties na te denken. Zeven dagen voor zesendertig pagina's. Leuke weetjes verluichtigd met interviews met in Parijs wonende bekende en minder bekende Nederlanders. Natuurlijk zei ze ja. Haar eerste buitenlandklus. En dat nog tijdens haar proefperiode. De mededeling dat Sil Martens meeging, was even slikken. Sil is de laatste fotograaf in vaste dienst. Een fossiel dat alle reorganisaties bij de uitgeverij heeft weten te overleven en de tijd tot haar pensioen uitzit. Natuurlijk moet Sil zo nu en dan worden ingezet. Blijkbaar bespeurde Naomi's chef toch iets van een aarzeling, want omstandig begon hij uit te leggen dat Naomi de eindverantwoordelijkheid droeg, zoals altijd wanneer redacteur en fotograaf samen op pad gaan. Dus? Ze herhaalde haar antwoord. Ja. Graag. Dat de reportage eind juli gemaakt moest worden, was evenmin een probleem. Jammer voor Tom, die schoolvakantie had, maar nu moest ze aan zichzelf denken.

Tom.

Ze herinnert zich zijn reactie, toen ze hem het nieuws vertelde. Eerst de verbazing, daarna de korzeligheid dat ze de beslissing in haar eentje had genomen. Hij voelde zich duidelijk gepasseerd, maar wilde niets laten merken. Na een paar tellen was er weer die

zelfingenomen glimlach. Even vreesde ze dat hij zou voorstellen om mee te gaan. Hij had een blauwe maandag aan de Sorbonne gestudeerd. Politicologie. Meer dan dertig jaar geleden. Hij kende Parijs zoveel beter dan zij. Door haar hoofd schoten allerlei argumenten om hem – voor het geval dat – van het rampzalige plan af te brengen. Dat het zinloos zou zijn om haar te vergezellen, dat ze toch geen tijd voor hem zou hebben, ook 's avonds niet, wanneer ze de interviews van die dag meteen wilde uitwerken. Allemaal smoesjes. Ze stond te trappelen om een keer alleen op reis te gaan. Zonder Tom. Had ze de guts om dat te zeggen?

‘Wat goed, liefje.’ Het was alsof hij haar gedachten had gelezen. ‘Wat leuk voor je.’

Leuk?

Het is fantastisch. Vanaf de eerste dag stroomt er een onuitputtelijke energie door haar lichaam. Haar zintuigen staan op scherp. Iedere vierkante meter van de stad wordt opgezogen om de ‘special van de eeuw’ te schrijven. Ondertussen loopt Sil te klagen. Over de hitte, over haar pijnlijke voeten en over de veel te krappe planning waardoor ze haar werk niet naar behoren kan doen. Afdrukken en wegwezen. Vakmanschap telt niet meer. Naomi weigert op het gezeur in te gaan. Zij is de baas. Zeven dagen lang. Klaar. Natuurlijk heeft ze in haar enthousiasme te krap gepland – en een volgende keer zal haar dat niet meer overkomen – , aan de andere kant: als het haar lukt om hele interviews af te nemen, waarom doet Sil dan zo ingewikkeld over het maken van één foto? Toen Sil vanmiddag over blaren begon, en dat ze morgen geen stap zou verzetten als er geen taxi klaarstond, kon Naomi zich niet langer inhouden. ‘Sil, waarom neem je vanavond niet vrij? Ons hotel heeft een fitnessstudio met massagesalon. Waarom laat je je niet op kosten van de baas heerlijk verwennen? Die vernissage kan ik heus wel in m'n eentje af. En een foto maken zal ook nog wel lukken.’

Een vernietigende blik. Daarna sloeg Sil om als een blad aan een boom. Wat een goed idee. Een avondje rust. Morgen was hun laatste dag en dan zou ze er weer vol tegenaan gaan. Terug in het hotel gaf ze Naomi een camera, instrueerde haar hoe ze moest inzoomen en

afdrukken, en zei dat ze het toestel het best op de automaat kon laten staan. In de gang namen ze afscheid. Morgenochtend om zeven uur zouden ze elkaar in de ontbijtzaal weer zien.

‘Yes!’

Naomi draait in haar kamer een pirouette. Het idee om een paar uur verlost te zijn van haar collega, maakt onverwachte krachten vrij. Op de laptop bekijkt ze het programma voor morgen. Drie interviews. Een makkie. Vanavond moet ze om negen uur naar de vernissage. Maar eerst gaat ze lekker eten. Vlak bij het hotel ligt een sushibar. Tom háát sushi. En Sil heeft ze de afgelopen dagen ook niet weten over te halen. Na het interview met de Nederlandse galeriehoudster gaat ze een terrasje pikken aan de Rive Gauche. Een avond alleen in Parijs. De gedachte doet haar rug tintelen. Nadat ze haar laptop heeft afgesloten, vraagt ze zich af of ze Tom nog moet bellen. De laatste keer dat ze hem gebeld heeft, twee dagen geleden, reageerde hij alsof ze hem stoorde. Meneer kan de boom in. Voor de spiegel bestudeert ze kritisch haar kleding. Pumps, donkergrijze broek, witte blouse, zwart getailleerd jasje. Ze ziet eruit alsof ze naar een sollicitatiegesprek moet. Snel trekt ze alles uit.

Van de rue Pavée naar de place du Marché-Sainte-Catherine was het vijf minuten lopen. Toen ze voor de ingang van het restaurant stonden, realiseerde Chantal zich dat ze alleen maar over het telefoontje van de uitgever had gesproken. ‘Sorry dat ik zo doordraaf,’ zei ze. ‘Misschien gaat het niet eens door.’

‘Natuurlijk gaat het door,’ reageerde Evelyne lachend. ‘Over een jaar ligt jouw eerste boek in de winkels en ben je zo beroemd dat je omkomt in het werk.’

Onwillekeurig lachte Chantal mee. Behalve de interviews die ze aan Vox had weten te slijten, viel het aantal opdrachten niet mee. Maar wat niet was, kon nog komen. Om nieuwe opdrachtgevers over de streep te trekken had ze inmiddels een gelikte website laten

bouwen. En ze zat op Facebook. Na de zomer was ze van plan om te gaan twitteren. Evelyne, die erg actief was op de sociale media, had beloofd haar de komende dagen een beetje op weg te helpen.

‘Maar eh...’ Het viel Chantal nu pas op dat Evelyne haar ogen had opgemaakt, waardoor ze nog meer leken te twinkelen dan anders. ‘Je zei dat jij ook een verrassing had.’

‘Ik?’ Het was alsof Evelyne even schrok. ‘Na jou.’ Met een brede glimlach liet ze Chantal voorgaan.

Ze betraden het restaurant. Een geur van limoenen, antiek houten meubilair en vers gesteven linnen tafelkleden kwam hun tegemoet. Evelyne's verrassing was blijkbaar Hotze, die aan een tafeltje in de hoek zat. Zodra hij hen had gezien, stond hij op en liep op hen toe, waarbij hij zijn lange lijf onhandig tussen de tafeltjes manoeuvreerde. Hij was gekleed in een wit katoenen hemd met korte mouwen dat Chantal nooit eerder had gezien en dat hij over zijn jeans droeg, en hij rook iets te uitbundig naar aftershave.

‘Hoi, Chantal.’

‘Hoi, pap.’

Ze spraken Nederlands, zoals altijd wanneer ze elkaar zagen. Drie kussen. Ook op z'n Nederlands.

‘Dag, Evelyne.’

‘Dag, Hotze.’

Chantal keek hoe de twee elkaar omhelsden, hartelijk, maar ook een beetje geremd, alsof ze het niet wilden overdrijven. Het leek of Evelyne hem iets in het oor fluisterde, waarop hij zijn hoofd even op en neer bewoog, om zich vervolgens breed lachend weer volledig op Chantal te richten.

Hotze was een slechte acteur. Altijd geweest. Chantal voelde haar maag verstrakken. Ondertussen probeerde ze zichzelf gerust te stellen. Waarom zou Evelyne Hotze niet ook hebben uitgenodigd? De twee hadden elkaar vaak genoeg ontmoet. De laatste keer dat Evelyne was komen logeren, nog geen maand geleden, hadden ze nog met z'n drieën een heel gezellige avond in een restaurant doorgebracht.

Maar dit keer was anders.

Ze namen plaats, ieder aan een kant van de tafel. Hotze in het midden, rechts van hem Evelyne, links zijzelf. Terwijl Chantal haar vingers over het bestek liet glijden, bekroop haar het gevoel alsof alle blikken van het restaurant op haar waren gevestigd. In plaats van te vragen wat dit voor theaterstukje was dat voor haar werd opgevoerd, luisterde ze met een stalen gezicht naar Evelyne die Hotze vertelde dat zijn dochter misschien een boek ging publiceren.

‘Wat een nieuws! Ge-wel-dig!’ In zijn zenuwen sloeg hij volledig door. ‘Ik heb altijd gezegd dat het een goed onderwerp was.’

Chantal knikte. Hotze was met zeventien verhuisd van Groningen naar Parijs. Hij had met het studentenoproer van 1968 meegedaan. Tijdens de schermutselingen met de mobiele eenheid op de boulevard Saint-Michel was hij gewond geraakt en had een paar dagen in een cel vastgezeten. Hij had het verhaal zo vaak verteld dat ze inderdaad moeilijk kon beweren dat het háár onderwerp was. Toen de uitgever belde, was een van haar eerste gedachten geweest om ook haar vader te interviewen. Nu was ze blij dat ze hem nog niets had gevraagd.

De komst van de ober bracht een moment van ontspanning. Nammen een aperitief? Om het niet lastiger te maken dan het toch al was, bestelde iedereen hetzelfde. Pastis. De ober had zich nog niet omgedraaid of de spanning aan tafel was weer terug. Slappe opmerkingen over de hitte en dat je maar beter binnen kon zitten in een restaurant met airco dan buiten. Tussendoor veelzeggende blikken over en weer. Chantal registreerde het, maar deed net alsof ze het niet zag. Toen de ober met de bestelling terugkwam, viel het gesprek prompt weer stil.

Evelyne wachtte tot iedereen een glas voor zijn neus had en ze weer met z’n drieën waren. ‘Chantal...’ Ze schraapte haar keel en keek alsof ze ergens mee in haar maag zat. ‘We moeten je wat zeggen.’

We.

‘Wat ik wil zeggen...’ Ze strekte haar hand uit naar Hotze, die als een schooljongen begon te blozen. ‘Je vader eh... ik bedoel: Hotze en ik hebben een eh... relatie.’

Chantal telde inwendig tot tien. Vanaf het moment dat ze haar vader had zien zitten, wist ze het en toch veroorzaakte de mededeling een kleine aardbeving, alsof er diep vanbinnen iets scheurde. Relatie. Dat klonk behoorlijk serieus. Waarom had ze er niets van gemerkt? Maar vooral: waarom hadden ze niets tegen haar gezegd? Noch Hotze, noch Evelyne.

Er viel een stilte die met de seconde pijnlijker werd.

Chantal had het gevoel alsof ze op een tweesprong stond. Hart of verstand. ‘Wat leuk voor jullie.’ Het was haar verstand dat sprak. Maar ze meende ieder woord. Na de dood van haar moeder had Hotze zich in zijn werk begraven. Gitaarconcerten, leerlingen, studeren. Nooit vakantie, altijd werken, geen tijd om te treuren, laat staan om op zoek te gaan naar een nieuwe vrouw. De reuma die een jaar geleden de kop had opgestoken, had zijn struisvogelpolitiek lelijk doorkruist. Hotze gaf nog steeds les, maar zijn handen waren dermate achteruitgegaan dat hij niet meer kon optreden en steeds meer thuis zat te somberen. Evelyne’s verhaal was het tegenovergestelde. Wat Hotze uit de weg ging, joeg zij juist na. Passie, seks. Maar zonder zich te binden. Minnaars – Evelyne maakte er geen geheim van dat ze af en toe ook met een vrouw naar bed ging – waren ‘passanten’ die na bewezen diensten werden bedankt, waarna het volgende avontuur wachtte. Natuurlijk, diep in haar hart droomde ze van iemand met wie ze misschien samen oud kon worden, maar inmiddels leefde ze al zo lang in haar eentje en had ze zoveel merkwaardige gewoonten ontwikkeld dat ze de hoop op een serieuze relatie had opgegeven. De paar keer dat ze iemand aan Chantal had voorgesteld waren altijd vergezeld gegaan van een alleen voor haar bedoelde vette knipoog. Doe geen moeite een naam te onthouden. Morgen is-ie weer weg.

Chantal keek naar de overkant van de tafel, op zoek naar een teken, het bewegen van een ooglid, maar Evelyne’s gezicht stond ernstig. ‘Wat leuk voor jullie,’ herhaalde ze.

‘Het spijt me dat eh... we je er zo mee overvallen,’ stamelde Hotze.

Ze zag hoe zijn handen trilden. Ongetwijfeld snakte hij naar een sigaret. Wist Evelyne wel hoeveel Hotze rookte?

‘Ik had het je veel eerder willen zeggen,’ zei Evelyne zichtbaar opgelaten. ‘Echt. Maar ik kon het juiste moment niet vinden en bovendien...’

‘... wilden we het je samen zeggen,’ maakte Hotze de zin af. ‘En we wilden er ook zeker van zijn.’

‘Zeker van onze relatie.’ Evelyne wierp hem een verliefde blik toe.
Relatie.

Chantal kon het woord inmiddels niet meer horen. Ze nam een flinke slok pastis en forceerde een glimlach. ‘Sinds wanneer is dit aan de gang?’

‘Je bedoelt de eerste keer dat we...?’ vroeg Evelyne.

Chantal hief afwerend haar handen. Geen details, alsjeblieft.

‘Sinds maart,’ bekende Hotze met een kikker in zijn keel. Zijn handen trilden nog meer. ‘Eind maart.’

‘Ah...’ Ze had moeite om haar gezicht in de plooi te houden. Omdat Hotze in een voorjaarsdepressie dreigde te belanden, had ze hem haar huis in Monteil aangeboden. In maart kon de Limousin heel aangenaam zijn, had ze gezegd. Met een boek in het zonnetje, wandelen. Mocht hij zich vervelen, dan waren er genoeg klusjes in de tuin. In plaats van zoals beloofd struiken en takken te snoeien had hij met Evelyne liggen rollebollen op het kleed voor de open haard, in Chantals bed. Mijn god. Ze probeerde de beelden onmiddellijk te verdringen. Haar vader met haar beste vriendin. De combinatie klopte voor geen meter. Lange, slome Hotze en de kleine, kwikzilverachtige Evelyne. Geen gezicht. Lag het aan hun leeftijdsverschil? Tot haar schrik bedacht Chantal dat Evelyne maar elf jaar jonger was dan Hotze. Dit jaar werd Evelyne vijftig. Chantals moeder was op haar vijftigste overleden. Zat dát haar dwars, of was het omdat Evelyne gelogen had over de reden voor haar Parijse logeerpartijtjes?

‘Het spijt me,’ zei Evelyne. ‘Toen het begon, was ik net zo ver-rast als jij nu bent. Daarna ging het weer uit en toen weer aan. Kortom: het was een nogal verwarrende periode en voor ik eh...’ – ze legde haar hand op die van Hotze – ‘... wij je iets gingen zeg-

gen, wilden we er zeker van zijn dat het serieus was en geen be-
vlieging van twee op hol geslagen oudjes.’ Evelyne wierp hem op-
nieuw een verliefde blik toe.

‘En nu?’ vroeg Chantal.

‘Nu word ik zwanger en gaan we trouwen! Nee! Grapje!’ Eve-
lynnes wenkbrauwen schoten de hoogte in. ‘Wat bedoel je eigenlijk
met *en nu?*’

‘Gaan jullie nu samenwonen of is er nog iets anders dat jullie me
willen vertellen?’ Chantal merkte dat haar gekwetste zieltje het
had gewonnen van haar ratio.

‘Hotze en ik hebben besloten elkaar vaker te zien,’ antwoordde
Evelyne. ‘We gaan geen grote plannen maken, als je dat soms be-
doelt.’

‘We bekijken het van dag tot dag,’ voegde hij er zenuwachtig
aan toe. ‘En ik hoop dat het niets zal veranderen in de relatie tus-
sen jou en mij.’

Chantal dwong zich om haar gezicht strak te houden. Met Hotze
waren er altijd wederzijdse irritaties geweest. Sinds een jaar echter
was de relatie tussen vader en dochter beter dan ooit, alsof ze hun
onderlinge verschillen accepteerden en zich concentreerden op wat
hen bond. Ze keek hem aan. Hij bloosde niet langer, maar hij zag
er nog steeds uit als een schooljongen die zijn huiswerk niet had
gemaakt en voor het bord werd overhoord. ‘Ik zie geen enkele
reden waarom er tussen ons iets zou moeten veranderen,’ zei
Chantal terwijl ze zo achteloos mogelijk haar schouders ophaalde.

‘Gelukkig,’ reageerde Hotze bijna dankbaar.

‘En tussen ons verandert er ook niks, hoop ik.’ Evelyne strekte
haar vrije hand over de tafel naar Chantal uit.

‘Natuurlijk niet,’ antwoordde Chantal terwijl ze glimlachend de
hand drukte. De gedachte dat haar vader het deed met haar beste
vriendin, was nog even onwezenlijk. Terwijl ze met de andere
hand naar haar pastis reikte, vroeg ze zich af hoe ze de rest van de
avond moest overleven.

Bastille. Hôtel de Ville. Telkens wanneer de metro afremt, kijkt Naomi met een schuin oog naar het bordje boven de deur. Na drie glazen sake voelt haar hoofd prettig licht. Louvre. Palais Royal. De volgende halte is Tuileries. Ze staat op en strijkt haar rokje recht. Achter haar rug klinkt gesis van het groepje Noord-Afrikaanse jongens dat haar gedurende de metrorit uitgebreid in hun eigen taal heeft becommentarieerd. Ze stapt uit en volgt de andere reizigers over het perron, een lange betegelde gang in. Klik-klik. Tussen de muren weerklinken haar naaldhakken. Ze neemt de roltrap, passeert de tourniquet en loopt de laatste treden naar buiten. Ze voelt de zwoele avondlucht langs haar blote benen. Rechts, waar het reuzenrad boven de bomen uittorent, ligt het Louvre met de glazen piramide. Links de Arc de Triomphe. Het verkeer is tien rijen dik. Ze neemt nog een pepermuntje zodat niemand de saké zal ruiken en slaat links af.

Galerie Prima bevindt zich in de rue de Berri, een zijstraat van de Champs-Élysées. Bij de ingang staat een meisje dat haar, zonder te vragen wie ze is, welkom heet en een programmaboekje in handen drukt. Naomi betreedt een grote helderwitte ruimte met schilderijen in felle kleuren. Ze zet haar mobiel uit en slaat het boekje open. Voor de opening is een halfuur uitgetrokken. De namen van de exposerende kunstenaars neemt ze amper waar. Het gaat haar om Cuno Behrens, de Nederlandse galeriehouder. Ze stopt het programmaboekje in haar tas, neemt van een dienblad een glas champagne en kijkt om zich heen. Het is druk. Voornamelijk der-tigers. Een mengeling van artistiek en nieuw geld. Een handjevol ouderen. Stijlvol geklede mannen en vrouwen. Sommigen zien eruit alsof ze vanavond de galerie gaan leegkopen. Ergens in de hoek speelt iemand op een piano.

De man die een meter of zes verderop staat, heeft kort krullend grijs haar en draagt een antracietkleurig pak dat hem als gegoten zit. Hij lijkt op een bekende Franse acteur en is knap, zonder echt mooi te zijn. Markante kaaklijnen, een zelfverzekerde blik. Ze probeert zijn leeftijd te schatten. Een paar jaar ouder dan Tom, maar met een figuur waar Tom alleen maar van kan dromen. Fier,

brede schouders, geen spoor van een buikje. Maar het mooist zijn z'n ogen, een helder diepblauw, als het water boven een koraalrif.

Ze heeft geen idee hoelang ze staat te staren, maar opeens kijkt hij haar recht aan, en blijft haar aankijken. Wanneer hij met zijn tong achteloos langs zijn bovenlip strijkt, draait ze ogenblikkelijk haar hoofd weg. Gatver. Wat een engerd. Alsof ze een of andere snol is die zich zomaar laat oppikken. Bovendien is ze hier om te werken, niet om met de eerste de beste goedgeklede Fransman een potje te staan flirten. Ze neemt een slok om zichzelf een houding te geven en laat haar blik over de genodigden gaan. De Nederlandse galeriehouder herkent ze onmiddellijk aan zijn overdreven grote bril en het steile witte haar dat ze ook op de foto op de website heeft gezien. Snel loopt ze op hem toe. 'Cuno Behrens?'

'Ja.'

'Naomi Eggers.' Ze geeft hem een hand. 'Ik ben van *Actief*.'

'*Actief*?'

'Het tijdschrift.'

'O ja,' reageert de galeriehouder alsof hij de interviewafspraken volledig vergeten is. 'Misschien kun je gewoon achter mij aan lopen. Dan zal ik proberen zoveel mogelijk vragen te beantwoorden. Mag ik je trouwens voorstellen aan...'

Tot haar verbazing staat de man met de grijze krulletjes opeens naast haar. Hij ruikt naar muskus en zijn ogen zijn nog diepblauwer dan ze had gedacht. Onder een van de ogen zit een vlekje, een klein litteken, waardoor de ogen, met de lange, bijna vrouwelijke wimpers, nog mooier lijken. Behrens noemt een voor- en achternaam, maar ze is te overdonderd om iets te onthouden. 'Zonder Guy was deze tentoonstelling nooit tot stand gekomen,' hoort ze de galeriehouder zeggen. 'Misschien is het leuk om hem ook te interviewen.'

Guy dus. Terwijl ze een beetje dom begint te knikken, vertaalt Behrens voor Guy wat hij net tegen haar zei.

'*It would be a pleasure, madame.*'

Guy-met-de-blauwe-ogen lijkt niet alleen op een Franse acteur, hij heeft ook nog eens de stem waar Franse acteurs patent op hebben. Warm, een vibrato in de lage tonen, sexy. Hij neemt haar hand

en kust die waarbij zijn ogen haar geen moment loslaten. Haantje. Ze heeft de neiging om haar hand terug te trekken, maar bezwijkt opnieuw voor zijn ogen. Het is alsof ze in een warm bad glijdt.

‘Maybe we can meet later.’

Ondanks zijn ongewild komische accent beginnen alle erogene plekjes van haar lichaam te gloeien. Ze mompelt iets terug, waarna hij eindelijk haar hand loslaat en een knikje geeft ten teken dat hij begrijpt dat ze nu eerst het interview met Behrens gaat doen. Naomi moet zich vermannen, haalt haar memorecorder uit haar tas en loopt achter de galeriehouder aan. Een kwartier later heeft ze alles gevraagd wat ze wilde weten. In ieder geval weet ze niets meer te bedenken. Bovendien heeft Behrens geen tijd meer voor haar. Als er nog iets is, kan ze hem altijd mailen.

De galeriehouder stapt een laag podium op, tikt tegen de microfoon, waarna de genodigden in een halve cirkel gaan staan. Behrens heet iedereen welkom. De rest van de toespraak ontgaat Naomi. Ze maakt een paar foto's van de galeriehouder en het aanwezige publiek. Applaus. Tot haar verrassing betreedt Guy-met-de-blauwe-ogen het podium en begint aan een betoog waar ze weer niets van begrijpt, behalve dat hij een ongelooflijk sexy stem heeft en dat hij haar na iedere zin schaamteloos aankijkt. Ze wendt haar blik af. Hij staat haar gewoon uit te kleden. Of verbeeldt ze zich dat? Gelukkig weet ze nog een glas champagne te bemachtigen. De alcoholbubbeltjes helpen niet echt. Applaus. Achter haar rug wordt iets geroepen. Mensen draaien zich om. Nog meer roepen. Er lijkt zowaar een opstootje te ontstaan, maar ze kan niet zien wat er precies gebeurt. In ieder geval niets ernstigs, want even later is het weer rustig. Guy maakt een grap waar iedereen hartelijk om lacht en nodigt twee dertigers uit om iets te zeggen. De exposerende kunstenaars, begrijpt Naomi. Guy staat nu helemaal rechts van haar, aan een uiteinde van de halve cirkel. Ze hoeft niet eens te kijken. Ze voelt zijn blik. Haar lichaam brandt. Na het praatje van de kunstenaars speelt weer iemand piano. Iets moderns, waar ze normaal helemaal niet van houdt, maar nu klinkt het opeens best mooi en interessant. Ze stelt zich voor hoe

hij naar haar kijkt, strijkt door haar haar en nipt aan het glas waar niets meer in zit. Alweer applaus. Behrens stapt het podium op en maakt een gebaar waaruit ze begrijpt dat de expositie is geopend. Nog een keer applaus.

Ze wacht tot hij de meeste felicitaties in ontvangst heeft genomen, stelt hem dan voor de beleefdheid nog een laatste vraag en geeft hem haar kaartje, terwijl ze vertelt wanneer de Parijs-special uitkomt en dat ze hem vanzelfsprekend een exemplaar zal toesturen. Daarna neemt ze nog een glaasje van een dienblad en posteert zich met haar rug tegen de muur. Binnen een paar tellen meldt zich een jongeman met lang donker haar en een baard van een paar dagen. Na de vernissage is er nog een afterparty in Montparnasse, zegt hij, in het atelier van een van de kunstenaars. Of ze zin heeft om mee te gaan? Zonder ja of nee te zeggen praat ze met hem, lacht, flirt, terwijl ze heimelijk de andere kant uit kijkt. Guy-met-de-blauwe-ogen is in een gesprek verwickeld met een paar heren, neemt nog een glaasje champagne en amuseert zich vervolgens met twee jonge brunettes. Het is een spelletje, een gevaarlijk spelletje. De blikken die ze elkaar toewerpen worden steeds uitdagender. Ze ziet hoe hij demonstratief op zijn horloge kijkt. Zijn diepblauwe ogen zenden haar een laatste signaal toe. Dan draait hij zich om en verlaat de galerie. Naomi telt in zichzelf tot zestig, waarna ze zich bij de donkerharige jongeman verontschuldigt. Sorry, maar ze moet vanavond nog werken. Terwijl ze zich verbeeldt dat iedereen haar nakijkt, loopt ze met trillende naaldhakken naar de uitgang.

Buiten is het nog licht. Guy leunt tegen een gevel en rookt ontspannen een sigaret. Met bonkend hart loopt ze naar hem toe.

'Your place or mine?'

Hij laat er geen gras over groeien.

Ze denkt aan Sils hotelkamer, die pal naast de hare ligt. Aan Tom denkt ze niet eens meer. *'Your place.'* Het is het eerste wat ze tegen Guy zegt en het is een wonder dat ze het nog enigszins verstaanbaar over haar lippen weet te krijgen.

Alsof hij geen ander antwoord heeft verwacht, kuiert hij op zijn gemak naar de Champs-Élysées. Ze kan niet anders dan volgen,

als een magneet. Binnen een paar seconden heeft hij een taxi gevonden. Hij helpt haar met instappen, sluit voorzichtig het portier, dingen die Tom al jaren niet meer doet. Even later zit Guy naast haar. Hij geeft de taxichauffeur een adres dat ze niet verstaat, waarna hij zich laat terugvallen op de achterbank. Ze voelt zijn lichaam, zijn warmte. Behalve naar muskus ruikt hij naar menthol-sigaretten. De taxi schiet de boulevard op. Kennelijk heeft hij gezegd dat er haast geboden is. Ze voelt zijn rechterhand op haar bovenbeen heen en weer gaan, richting haar kruis. Nog even, en ze gaat luidkeels kreunen. Ondertussen beantwoordt ze zijn vragen. Hoe ze heet, waar ze vandaan komt en hoe vaak ze al in Parijs is geweest. Ze zegt dat ze voor een krant werkt en over kunst schrijft. Het *NRC Handelsblad*? Ja, liegt ze, verbaasd over zijn kennis van de Nederlandse media. Zijn hand maakt haar gek, het idee om straks door Guy-met-de-blauwe-ogen te worden geneukt. Ze werpt tersluiks een blik naar rechts. Na het passeren van de Arc de Triomphe heeft ze ieder gevoel voor oriëntatie verloren. De huizen lijken allemaal op elkaar, hoge glanzende voordeuren en hoge statige ramen, alleen de straten worden steeds een beetje smaller. Zijn hand glijdt in haar broekje en beroert haar vochtige schaamstreek.

Dan remt de taxi af. Rechts is de pui van een restaurant te zien, achter de vitrages witgedekte tafels met gasten. Guy betaalt en gebaart dat de chauffeur de rest mag houden. Aan diens reactie leidt Naomi af dat het een wereldtip is. Ze wacht tot Guy haar portier heeft geopend en reikt naar zijn hand. Even meent ze dat hij met haar het restaurant wil betreden, maar wanneer de taxi is opgetrokken, voert hij haar naar de overkant van de straat. Geen verkeer, geen voetgangers. Tussen de hoge gevels weerklinken hun voetstappen. Op de hoek, voor een groot wit huis, houdt hij in, haalt een sleutelbos tevoorschijn en opent de voordeur. Een ruime vestibule. Een brede trap leidt naar de eerste verdieping. Daar aangekomen knipt hij een paar lichten aan. Een zaal met perzen, dure antieke meubels, aan de muur oude schilderijen. In de hoek is een kleine bar ingericht.

'You want a drink first?'

Ze schudt haar hoofd, loopt heupwiegend op hem af en slaat haar armen om hem heen. Wanneer ze hem tegen zich aan trekt, constateert ze dat hij al net zo opgewonden is als zij. Kennelijk is hij niet van plan om het op een van de canapés te doen, want hij neemt haar bij de hand en voert haar naar een deur, die hij met dezelfde sleutelbos opent. Met een routineus gebaar drukt hij op wat knopjes. Terwijl ze de kamer betreedt, waant ze zich op de set van een erotische film. Pontificaal in het midden staat een kingsize bed, dat uitkijkt op een enorm plasmascherm. Aan de muren erotische prenten en schilderijen, waar gedempt strijklicht van spotjes op valt. In de hoek van de kamer is een piepklein keukentje met een koelkast en twee gaspitten. Ergens uit de muur komt muziek. Een Frans zangeresje dat meer fluistert dan zingt. Hij legt zijn handen op haar billen, drukt haar tegen zich aan en ademt diep door alsof hij zich niet langer kan of wil bedwingen. Door het hijgen raakt ze nog opgewondener. Wanneer ze haar hoofd naar achter gooit, ziet ze de spiegel aan het plafond, recht boven het bed.

'One minute.' Ze maakt zich los uit zijn armen en gebaart dat ze haar make-up wil controleren. De waarheid is dat ze het bijna in haar broek doet.

'Over there.' Zwaar ademend wijst hij haar de badkamerdeur.

Ze knikt, ten teken dat ze zo terugkomt, en opent de deur, waarop het licht automatisch aangaat. Nog meer spotjes. Veel zwart marmer, veel spiegels. Wanneer ze de deur wil sluiten, ziet ze hoe hij zijn das losknoopt en zijn colbert over een stoel hangt. Badkamerdeur dicht. Ze gooit haar tas op de grond en leegt op het toilet haar blaas. Daarna kleedt ze zich uit. In een van de badkamerkasten vindt ze tussen de parfums en setjes zijden lingerie een deodorantstick, die ze vluchtig onder haar oksels doorhaalt. Ze sluit de kast en kijkt in de spiegel. Alles glimt. Haar haren, ogen, lippen, haar huid. Het is lang geleden dat ze zich zo geil heeft gevoeld.

Wanneer ze de slaapkamer betreedt, ligt hij bloot op het bed, zijn benen uiteen en met een enorme erectie die recht naar het spiegelplafond wijst. Hij kermt en maakt andere geluiden, alsof hij ieder

moment dreigt klaar te komen. Wacht! Snel kruipt ze boven op hem. Zijn lichaam lijkt te sidderen van genot. Terwijl ze zich langzaam laat zakken en met haar rechterhand zijn pik vasthoudt, ziet ze hoe zijn ogen verkleuren en het schuim uit zijn mond komt.

Uit het dagboek van mevrouw Andrée Giraud

Ik kijk door het raam naar de bloeiende blauweregen. In de dakgoot zitten een paar mussen. Als ik mijn ogen dichtdoe en weer open, zijn ze weg. Waarschijnlijk geschrokken van mijn schreeuwen. Ik wist niet dat het zo'n pijn zou doen. Het is vast zo bedoeld, als straf. De pijn komt in golven en de golven volgen elkaar steeds sneller op. Ik schreeuw het uit. De non die mijn hand vasthoudt, zegt dat het nu niet lang meer zal duren. Het is alsof ik scheur. Een nieuwe pijngolf doet me naar adem snakken. Ik kijk naar de blauweregen. Straks mag ik weer naar buiten, naar huis. Ik zal het nooit meer doen, beloof ik mezelf. Nooit meer. Dan begint alles te duizelen. Ik scheur nog meer open. De pijn is ondraaglijk. Nog even, zegt de non die mijn hand vasthoudt. Ik moet gewoon blijven persen. Het geluid van het huilende kindje klinkt als een bevrijding. Om me heen hoor ik de nonnen goedkeurend mompelen. Het is een jongetje, zegt er een, en alles zit eraan. Voor ik me kan oprichten, wordt het kindje weggehaald. Niet kijken, zegt de non terwijl ze mijn hand loslaat. Het kindje is nu van God.

Nacht van zaterdag op zondag

Verwarde haren, uitgelopen mascara, blote voeten. In haar hand hield ze twee Manolo's, waarvan eentje zonder hak. Chantal kende de vrouw in het trappenhuis nauwelijks terug. Om haar geheugen op te frissen had ze 'Naomi Eggers' gegoogeld en een oude foto gevonden van een nieuwslezeres bij de lokale Amsterdamse televisiezender. Na een conflict met de leiding was Naomi daar vertrokken en had ze een eigen tekstbureautje gehad. Kennelijk met weinig succes, want sinds een paar maanden werkte ze voor *Actief*, een ANWB-achtig weekblad voor 'reislustige, ondernemende senioren'. Geen glitter of glamour, niks nationale bekendheid. Naomi had op school een beetje te hoog van de toren geblazen. Waarschijnlijk wist ze dat toen al en had ze daarom een docent aan de haak geslagen. Tom Greeven. Docent politiek, de leukste leraar van de school, en ook nog vrijgezel. Volgens hardnekkige geruchten was ze zo aan haar diploma gekomen.

Naomi had nog steeds een mooi gezicht, maar de gelaatstrekken waren harder geworden. Chantal keek of ze bloed of verwondingen zag. Niets. Ook Naomi's handen leken ongehavend. Ze trilde over haar hele lijf. Waarschijnlijk verkeerde ze nog in shock.

'Kom binnen,' zei Chantal. 'Borrel?'

Er volgde een dankbaar knikje.

Terwijl ze haar voorging naar de woonkamer, hoorde ze het kattenluikje dichtslaan als bewijs dat haar eenkennige kater het dakterras op vluchtte. Ze schonk een bel cognac in en voor zichzelf een glas water, aangezien ze die avond al genoeg alcohol ge-

dronken had. Nadat ze tegenover elkaar aan tafel waren gaan zitten, wachtte ze tot Naomi een flinke slok had genomen. ‘Vertel...’

Onderbroken door de nodige huilbuien kwam het verhaal eruit. Een vernissage bij galerie Prisma, een goed uitziende oudere man die Guy heette, een groot wit huis in Parijs, een studio die voornamelijk slaapkamer was, en een hartaanval, zo leek het. Naomi was zich kapot geschrokken, had haar spullen bij elkaar gezocht en was de straat op gerend en lukraak blijven rennen tot ze zich realiseerde dat ze niet zomaar kon weglopen. Maar toen was het al te laat. In een café had ze gevraagd om een telefoongids en de eerste de beste ‘Zwart’ gebeld die ze kon vinden.

Hotze.

In plaats van te vragen wat Naomi tegen hem gezegd had, dacht Chantal aan Tom, en dat ze waarschijnlijk daarom zo gek was om Naomi midden in de nacht te laten komen.

‘Ik wist dat je weer in Parijs woonde,’ hakkelde Naomi verder. ‘Ik ken hier niemand. Ik bedoel: niemand anders. Je moet me helpen.’ Ze begon weer te huilen.

‘Hoe weet je zo zeker dat die man dood is?’ vroeg Chantal.

‘Verleden jaar heb ik aan het sterfbed van Toms vader gezeten. Ik weet hoe een doodsrochel klinkt.’

Naomi en Tom waren blijkbaar nog steeds bij elkaar.

‘En hoe oud was die man?’ vroeg Chantal.

‘Rond de zestig.’

Tom moest nu midden vijftig zijn, rekende ze uit. Naomi viel op oudere mannen. Chantal ook, maar dan wat minder oud. Ze richtte haar aandacht weer op Naomi. ‘Was die man misschien ziek?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Parijs lijdt momenteel onder een hittegolf. Veel ouderen kunnen slecht tegen hoge temperaturen. Vooral niet als ze...’

‘Zo oud was-ie nou ook weer niet.’ Naomi stond op, trok haar jasje uit en draaide zich om, haar gezicht poeslief, alsof ze wilde benadrukken hoe blij ze was dat iemand haar midden in de nacht opving. ‘Toen ik hem ontmoette, maakte hij een heel gezonde indruk.’

Chantal keek naar het uitdagende rokje en het weinig verhu-

lende topje. Naomi was duidelijk op de versiertoeer geweest. Onwillekeurig ging Chantals blik naar de schouders en armen. Geen striemen, geen blauwe plekken, geen verwondingen.

‘We kunnen de situatie niet zo laten,’ zei Chantal, terwijl Naomi weer plaatsnam aan tafel. ‘We moeten weten waar je bent geweest, en daarna moeten we een noodarts bellen en de politie.’

‘Nee!’ In Naomi’s gezicht stond schrik. ‘Ik heb hem niet vermoord.’

‘Dat zeg ik niet. Maar ook als iemand een natuurlijke dood sterft, moet er een arts komen om dat officieel vast te stellen. Bovendien zal de politie willen weten waarom je niet om hulp hebt gebeld.’

‘Geen politie!’ Ze omklemde het cognacglas zo stevig dat het ieder moment uit elkaar kon spatten. ‘Ik wil niet dat iemand het te weten komt.’

‘Ben je bang voor de reactie van eh...’

‘Nee.’

‘Heeft het met je werk te maken?’

De vraag bracht Naomi duidelijk in verlegenheid. ‘Het is mijn eerste buitenlandopdracht,’ klonk het aarzelend. ‘Bovendien zit ik nog in mijn proefperiode. En ik ben niet alleen in Parijs. In het hotel wacht een collega die, als ze erachter komt wat er gebeurd is, niets liever zal doen dan het verhaal meteen aan de grote klok hangen.’

‘En van mij verwacht je dat ik zwijg?’

‘Jij bent geen collega, jij bent eh...’ Naomi was slim genoeg om het woord ‘vriendin’ te vermijden. ‘We hebben vier jaar samen gestudeerd. Je begrijpt toch ook wel dat ik in paniek ben weggerend.’ Ze begon te hyperventileren.

‘Rustig nou maar.’ Chantal ging naast haar zitten en sloeg een arm om haar heen. Ondertussen keek ze met een schuin oog naar Naomi’s benen – perfecte benen, als van een fotomodel –, die geen spoor van een schermutseling vertoonden. ‘Er bestaat een alarmnummer waar je anoniem kunt bellen.’

‘O?’

‘Ja. Maar ook dan hebben we een adres nodig en, als het even kan, de naam van het slachtoffer.’

‘Nee!’ Met een plotselinge beweging maakte Naomi zich los.
‘Heb je iets in dat huis laten liggen?’
‘Nee.’
‘Wat heb je dan te verbergen?’
‘Hij is dood, Chantal. Hartstikke dood. Ik kan er niets aan doen en ik wil er ook niets mee te maken hebben.’ Ze begon weer te huilen.
‘Goed.’ Chantal stond op en haalde nog een glas water. Ze nam weer tegenover Naomi plaats en schonk nog wat cognac bij. ‘Je zei dat-ie Guy heette. Weet je ook een achternaam?’
‘Nee.’
‘Maar hij was een belangrijke meneer.’
‘Ja. Hij heeft zelfs een toespraak gehouden.’
‘Heb je toevallig een programmaboekje?’
‘Hoezo?’
‘Als die Guy een van de sprekers was, moet zijn naam in het boekje staan.’
Terwijl Naomi naar de bank liep waar haar tas lag, kon Chantal het niet nalaten een blik te werpen op de achterkant van Naomi’s benen. Geen krassen, beten of andere wondjes.
‘Hier.’
Chantal nam het boekje aan, sloeg het open en liet haar ogen over het programma gaan. Bij de naam gingen alle alarmbellen tegelijkertijd af. Guy Lavillier. Toch niet...? Ze probeerde zichzelf gerust te stellen. In Frankrijk liepen honderdduizend Guys rond en Lavillier was ook een veelvoorkomende naam. ‘Kun je de man beschrijven?’ vroeg ze zo rustig mogelijk.
Naomi slikte. ‘Blauwe ogen, een markante kop met korte grijze krulletjes, brede schouders, ongeveer mijn lengte. Hij lijkt op een bekende Franse acteur. Wacht...’ Ze liep terug naar de bank en haalde een camera uit haar tas. ‘Ik heb foto’s gemaakt. Misschien staat-ie erop.’ Ze nam de camera in beide handen en begon op allerlei toetsen te drukken ‘Dit is ’m,’ klonk het even later. Ze gaf de camera aan Chantal. ‘De tweede van rechts.’
Chantal kneep haar ogen tot spleetjes. Ze voelde de walging

weer opzetten. De smeerlap. Als het waar was. Eerst controleren. *Check, check, double check.* Ze sloeg haar MacBook Air open, zocht de website op en draaide het scherm een kwartslag. ‘Bedoel je deze man?’ vroeg ze terwijl ze de foto in de rechterbovenhoek aanwees.

‘Ja,’ reageerde Naomi alsof ze een geest zag.

Chantal keek haar doordringend aan. ‘Weet je het heel zeker?’

‘Ja. Wie is het?’

‘Een bekende Franse politicus.’ *En een rokkenjager en een smeerlap.* ‘Nooit van gehoord?’

Naomi schudde van nee.

‘Guy Lavillier is twee jaar geleden uit de regeringspartij gestapt en vormt sindsdien een eenmansfractie in het parlement. Hij heeft een nieuwe partij opgericht, La Nouvelle France, die het in de peilingen enorm goed doet. Als er nu verkiezingen zouden worden gehouden, kon Lavilliers partij wel eens de derde of vierde grootste partij van Frankrijk worden.’

‘O?’

‘Weet je nog hoe Frankrijk verleden jaar de Roma het land heeft uitgezet?’

‘Roma?’

‘Roma-zigeuners,’ verduidelijkte Chantal.

‘Nee.’

Het antwoord verbaasde haar niet. Naomi had zich nooit erg voor buitenlandse politiek geïnteresseerd. Een raadsel dat Tom en Naomi nog steeds bij elkaar waren. Maar er bestonden belangrijkere zaken om over na te denken, zei Chantal tegen zichzelf. Als de dode man in het witte huis inderdaad Guy Lavillier was, dan was dat nieuws, groot nieuws, en zij kreeg de primeur op een presenteerblaadje aangeboden. Ze trok een geruststellend bedoelde glimlach. ‘Je zult begrijpen dat ik deze zaak natuurlijk niet kan laten liggen.’

‘Wat bedoel je daarmee?’ vroeg Naomi angstig.

‘Ik ben journalist,’ antwoordde Chantal met dezelfde glimlach. ‘Lavilliers dood – als hij inderdaad dood is – betekent nieuws. Ik

kan niet doen alsof ik niets gehoord heb, begrijp je? Ik moet erachteraan.'

'Dus...'

'Dus wil ik jou als mijn bron opvoeren.'

Er viel een stilte.

Ze zag Naomi denken. *Bron*. Zou ze nog weten wat dat betekende? De gelaatstrekken op Naomi's gezicht leken zich nog meer te verhardden.

'Goed,' kwam het antwoord verrassend snel. 'Maar onder twee voorwaarden.'

'En die zijn?'

'Je mag me als bron gebruiken. Maar alleen anoniem.'

'Natuurlijk,' haastte Chantal zich te zeggen. 'Niemand zal ooit weten dat ik het verhaal van jou heb.'

'Beloofd?'

'Daarvoor steek ik mijn hand in het vuur.'

'En ik wil dat je mijn alibi bent voor vanavond. Na de vernissage ben ik direct naar jou toe gegaan. Tegen halfelf ben ik gearriveerd, we hebben hier aan tafel gezeten, over vroeger gekletst, en uiteindelijk ben ik blijven overnachten omdat ik te veel cognac heb gedronken. Morgenochtend vroeg vertrek ik naar mijn hotel en zal ik je niet langer lastigvallen.'

Chantal moest glimlachen. Dit was de Naomi zoals ze zich herinnerde. Een kreng, een bitch, sluw genoeg om zich uit iedere benarde situatie te redden.

'Deal?'

'Deal,' zei Chantal. 'En aangezien je blijft logeren, lust je vast nog een cognacje.'